

Život ne staje zbog demencije

Autor Goranka Jelinčić - Monday, December 13, 2021, 01:47

Na skali brige i njege o bolesnima, demencija je na prvome mjestu po težini. Brinući se godinama o majci, naučila sam puno o vrijednostima o kojima nikada ni ne razmišljamo. Uzimamo život zdravo za gotovo. Ali kada svjedočite kako osobnost i um voljene osobe nestaje u magli demencije, to promijeni i vas.

Mislim na bolje. Često me pitaju kako to mogu izdržati. Ljubav i odanost jedino su uporište u svakodnevnoj borbi sa životom. Jer život ne staje zbog demencije.

Svaki dan je novi izazov i nikada ne znate kako se obična, jednostavna situacija može zakomplicirati.

Iz mojega iskustva ono što provjereno štiti od sloma živaca su „ružičaste naočale“. U drami pronaći nešto smiješno, okrenuti nesreću u sreću. Prije bih pomislila kako su to prazne floskule. Ali, upravo to spašava gotovo svaku nemoguću situaciju.

Majka je slomila ruku, a mene je uhvatila panika. Demencija mijenja i osjećaj bola i uopće svijest o samome događaju. Nekako smo došle do hitne pomoći. Odmah sam objasnila da je mama dementna kako bi u startu spriječila neugodnosti. Čekaonica puna ljudi, mama uopće ne zna što se događa. Liječnik nas prozove vrlo brzo i njemu šapnem da je mama dementna. On odmah promijeni način ophodnje i pita ju što joj je. Zašto je ruka tako natečena. A ona ispali ko iz topa: znate, upiknula me osa. Doktor se nasmije i pita kako je bila velika ta strašna osa. Mama pokaže

bome pozamašne centimetre. Liječnik izađe sa nama van (što inače ne radi) i jako glasno pred svim ljudima kaže ostalim liječnicima; dajte ovu gospođu koju je napala ogromna osa ODMAH obradite. Cijela čekaonica se počela smijati, sestre i doktori. Svi su na tren zaboravili na svoju bol. Mi smo bile ekspresno gotove. A moglo je biti i obratno. Zahvaljujući dobroj energiji, smijehu i pozitivni situacija je postala podnošljiva. Tada sam shvatila da se dementnoj osobi treba naprosto pridružiti u njenom svijetu.

Jednako je važno poraditi i na empatiji i ustrajnosti u stvaranju emocionalne veze. Ima teških dana kada se raspoloženje mijenja od tuge do ljutnje, zbunjenosti, zabrinutosti...

I tada se uvijek iznova pitam da ja obolim od demencije kako bi željela da se netko brine o meni. Voljela bih imati nekog anđela koji bi imao beskrajnog strpljenja, razumijevanja, u koga bih imala povjerenja. Netko tko bi slušao jedno te isto bez pogovora i sa smješkom, ponavljao bezbroj puta istu rečenicu, kao „molim te, moraš skinuti pidžamu ili jedi, jedi...

Jedno sunčano poslijepodne odvela sam mamu na izlet u eko selo.

Kakva ju je radost obuzela dok smo se vozili. Čudila se svemu živome... I meni izmamila osmijeh. Tako malo treba. Smijale smo se, pričala sam viceve, pjevušile uz radio. Uživala je promatrati ljude s djecom i psima. Šetale smo, brale poljsko cvijeće, a kada smo pronašle zgodnu tratinu, rasprostrla sam dekiću i donijela našu malu košaricu sa kolačima i termosicu sa kavom. Sreća je doslovce bila nemjerljiva. „Tako si draga i tako mi je lijepo s tobom“, kaže moja majka. Ima li veće nagrade?

Sa demencijom treba živjeti, a ne patiti od nje.

Izuzetno je važno znati i imati stalno na umu da se ne možete svađati sa dementnim osobama. Za njih vrijede drugačija pravila komunikacije. Kada su uplašeni, agresivni, zbunjeni, ne prepoznaju vas, ne razumiju ni riječi – ne okrivljujte ih.

Sve je to dio svakodnevice, međutim, razgovor ne mora biti težak. Jedna stvar mora biti jasna: Ne možemo vratiti ljude s demencijom u naš svijet! Umjesto toga, moramo promijeniti našu komunikaciju, pri čemu emocionalni oblici komunikacije postaju sve važniji. Primjetila sam da su zarazni signali govora tijela, mimike lica. Kada je majka na rubu suza iz meni nepoznatih razloga, ako se ja počnem smijati ona se odmah preobrazi i prati moje reakcije. Na kraju se smijemo. Najbolje kada ju počnem šakljati. Raspoloženje se promijeni za 360 stupnjeva. Jednom sam pala i puknuo mi je mišić u potkoljenici što mi je natjeralo suze na oči. Mama je sjela kraj mene, plakala sa mnom i gladila mi kosu.

Majčinski osjećaj, izgleda, niti demencija ne može ubiti.

Tekst je financiran sredstvima Agencije za elektroničke medije u okviru javnog natječaja za poticanje kvalitetnog novinarstva. Dozvoljeno je prenošenje uz objavu izvora i imena autora.

Goranka Jelinčić
